

I

*T*immie Parker zat met één been onder zich gevouwen aan haar bureau. Zodra de ochtendstress was toegenomen, had ze om haar lange blonde haren een elastiekje gebonden waar rond lunchtijd vier potloden en een pen uit staken. Ze droeg een schone, maar gekreukelde geruite blouse met opgestroopte mouwen over een tanktop en een gescheurde spijkerbroek met hoge Converse-sneakers, maar geen make-up. Met haar een meter tachtig had ze het lange, slanke postuur van haar vader. Ze was negenentwintig jaar en had een master in maatschappelijk werk van de universiteit van Columbia. Op dit moment werkte ze voor een stichting die gratis of goedkope woonruimte zocht in New York voor in aanmerking komende daklozen en die ochtend was ze al sinds zes uur bezig om haar achterstand in te halen. Op haar bureau lag een stapel dossiers. Hoewel ze graag voor alle gevallen onderdak zou hebben gevonden, wist ze dat ze hooguit een of twee rechthebbende cliënten zou kunnen huisvesten, als ze geluk had en bij overheidsinstanties en andere organisaties aan de bel bleef trekken. 'Rechthebbend' werd gebruikt als verzamelterm om de mensen die de meeste hulp nodig hadden te selecteren.

Het was een snikhete dag in juli en zoals gewoonlijk deed haar airco het niet. Het belofde een dag te worden waarop alles anders liep dan ze wilde, zo'n dag waarop ze aan een paar van haar wanhopigste cliënten slecht nieuws zou moeten overbrengen. Teleurstelling hoorde er helaas bij. Ze wond zich voortdurend op over de onrechtvaardigheden in het systeem en haar onvermogen om haar cliënten te helpen. Daklozen helpen was al sinds haar tienerjaren haar passie. Ze was toegewijd en meelevend, maar maakte zich ook vaak erg kwaad. In haar jeugd had ze onder het avondeten vaak tirades over sociale vraagstukken afge-stoken, en later had ze haar best gedaan er iets aan te doen. Timmie Parker was een volhouder – onvermoeibaar zette ze zich in voor de mensen die ze hielp. En zodra ze onderdak voor hen had gevonden, liet ze hen niet in de steek. Als haar cliënten eenmaal geïsoleerd in een piepkleine eenkamerwoning van de overheid zaten, zonder het opvangsysteem waar ze op straat op konden rekenen, liepen ze het risico ten prooi te vallen aan gevoelens van eenzaamheid en wanhoop en aan zelfmoordgedachten.

Timmie had wel honderd geweldige ideeën om alles beter te laten functioneren, maar er was nooit genoeg geld of ondersteuning. Tijdens de economische crisis waren armoede-programma's wegbezuinigd en particuliere stichtingsfondsen geslonken, maar de overheid wilde niet luisteren. Het was vechten tegen de bierkaai wanneer haar cliënten een jaar of langer moesten wachten voordat ze een gratis afkickprogramma konden volgen of voor een woning in aanmerking kwamen. Vrouwen waren er op straat slechter aan toe dan mannen, en in de opvangcentra werden ze vaak het slachtoffer van geweldsmisdrijven. Elke dag had Timmie met bergen bureaucratische rompslomp te maken, als ze mensen moest helpen bij het invullen van aanvraagformulieren voor een arbeidsongeschiktheidsuitkering of een identiteitskaart. Voor tieners had ze altijd een zwak, maar die waren makkelijker door te

verwijzen naar allerlei jongerenvoorzieningen in de stad, en op straat waren ze beter in staat om te overleven. Die ochtend had ze nog vóór twaalf uur al zes cliënten gezien, en 's middags verwachtte ze er nog een stuk of tien. Ze ging 's avonds zelden voor acht of negen uur en soms zelfs pas rond middernacht naar huis en was elke dag al heel vroeg op kantoor. Haar werk was haar leven, en meer verlangde ze voorlopig niet.

Als student had ze samengewoond met een man die haar met haar beste vriendin had bedrogen. Daarna was ze verloofd geweest met een ander die haar ook had bedrogen, hoewel tenminste niet met iemand die ze kende. Nadat ze het had uitgemaakt had ze al haar liefde, passie en energie in haar werk gestoken, en in de afgelopen twee jaar had ze geen enkele date gehad. Ze zei vaak dat de vrouwen in haar familie pech hadden. Haar jongere zus Juliette viel altijd op losers. Die parasiteerden zo lang mogelijk op haar, maakten misbruik van haar goedheid en haar vriendelijke aard, en als ze haar helemaal hadden uitgemolken, dumpten ze haar voor een ander. De enige die zich erover verbaasde was haar zus, die er nog maanden om huilde, totdat ze een nieuwe vlam had die net zo erg was.

Hun moeder, Véronique, was na haar scheiding twintig jaar lang lief en aardig geweest voor hun charmante, aantrekkelijke vader, die eveneens een bedrieger bleek te zijn. Ze was erachter gekomen dat hij tijdens hun hele huwelijk, dat door een drieëntwintigjarig supermodel op de klippen was gelopen, overspelig was geweest. Sindsdien had hij een spoor van mooie vrouwen achtergelaten, terwijl Véronique hem verontschuldigde met opmerkingen als: 'Je weet toch hoe je vader is.' Timmie wist maar al te goed hoe haar vader was, en uiteindelijk was ze tot de conclusie gekomen dat mannen allemaal hetzelfde waren. Charmant, vaak aantrekkelijk, en zelden eerlijk, want ze logen, en bedrogen en gebruikten vrouwen. De band met haar vader was dan ook nooit hecht geweest.

Ze was geschokt toen ze ontdekte dat de mannen met wie ze omging geen haar beter waren, al waren ze niet zo charmant en aantrekkelijk als haar vader, die een meester in de kunst van het verleiden was. Er waren maar weinig vrouwen die hem konden weerstaan. Hij kon zo innemend zijn dat hij iedereen naar zijn hand wist te zetten, een eigenschap waaraan ze een hekel had gekregen. Omdat ze charmante mannen niet kon uitstaan, beschuldigden haar moeder en zussen haar ervan dat ze alle mannen haatte. Dat was niet zo, beweerde ze, alleen de leugenaars en bedriegers, en mannen die op haar vielen. Ze ging er onmiddellijk van uit dat er iets mis met hen was als ze haar leuk vonden.

Alleen hun jongste zus, Joy, was aan hetzelfde lot ontkomen. Zij was altijd het lievelingetje van hun vader geweest, omdat ze zo mooi was en zo op hun moeder leek, die op haar tweeenvijftigste nog steeds een schoonheid was. Véronique en Joy hadden allebei een dikke bos donker haar, een porseleinen huid en violetkleurige ogen, hoewel Joy langer was dan haar moeder en in haar studententijd als model had gewerkt. Al sinds ze kon praten had ze hun vader steeds om haar vinger kunnen winden en alles van hem gedaan gekregen, terwijl ze zich van hen allemaal afzijdig hield. Joy was de onafhankelijkste van het stel, en ze hield ook de mannen in haar leven op een afstand. Het was duidelijk dat ze bang was om te worden gekwetst. Ze kreeg telkens een verhouding met een man die aan de andere kant van het land woonde of die net zo op zijn carrière gefocust was als zij, zodat ze hem op armlengte kon houden. Haar mannen leken allemaal dol op haar te zijn, maar ze waren nooit in de buurt.

Timmie mocht er graag op wijzen dat ze geen van allen een goede relatie hadden, iets wat ze toeschreef aan 'de vloek van onze familie', zoals ze het noemde. In haar ogen had hun vader hen veroordeeld tot een noodlottige voorkeur voor de verkeerde man. Dat was een eigenschap die ze tot dusver niet had

kunnen veranderen, en nu probeerde ze dat niet eens meer. Ze had te veel andere dingen om zich druk om te maken, en het vinden van onderdak voor haar cliënten vond ze veel belangrijker dan de ware jakob tegen het lijf lopen. Op dit moment kon dat haar echt niets schelen.

De telefoon op haar bureau ging, tussen twee cliënten door, terwijl ze eigenlijk de mensen wilde zien die op haar zaten te wachten. Even overwoog ze om hem naar de voicemail te laten doorschakelen, maar omdat ze een cliënt in nood niet in de steek wilde laten en ook geen telefoontje wilde mislopen van een van de woningbouwverenigingen die ze die ochtend had gebeld en gemaïld, nam ze gestrest op.

'Met Timmie Parker,' zei ze op zakelijke toon. Ze was geen warme hartelijke persoonlijkheid, hoewel ze, zoals uit haar baan bleek, een goed hart had.

'Dag Timmie. Met Arnold,' stelde de beller zich voor. Er liep een koude rilling over haar rug toen ze de vertrouwde stem hoorde. Het was Arnold Sands, haar vaders advocaat en zijn beste vriend. Ze kende hem al sinds haar kindertijd. Haar vader was het afgelopen jaar ernstig ziek geweest, nadat hij door een beroerte hulpbehoevend was geworden en in een verpleeghuis was geplaatst. Twee weken daarvoor was ze nog bij hem op bezoek geweest en toen was hij telkens even weggeraakt terwijl ze stil naar hem zat te kijken en zijn hand vasthield. Hij was aan zijn linkerkant verlamd, en het was akelig om hem zo verzwakt te zien. Tot hij die beroerte kreeg was hij altijd zo vitaal geweest en hij zag er jaren jonger uit dan hij was. Het afgelopen jaar was hij, tachtig jaar nu, langzaam achteruitgegaan. En hoewel ze zijn levensstijl had afgekeurd, was het toch vertroostend om te weten dat ze een vader had. Ze koesterde nog altijd de stille hoop dat er op een dag een keerpunt zou komen, zodat ze een eerlijke relatie konden hebben en hij op magische wijze iemand zou worden die ze kon

bewonderen en op wie ze kon rekenen. Vanzelfsprekend wist ze dat zoiets nooit zou gebeuren, maar zolang hij nog leefde, klampte ze zich vast aan die hoop. Hij was er nooit voor hen geweest, niet voor haar moeder en niet voor haar zussen en haar. Haar moeder had het hem vergeven, maar Timmie niet.

‘Het spijt me dat ik je op je werk bel,’ zei Arnold.

Hij klonk serieus en Timmie beseftte onmiddellijk waarom hij belde. ‘Pap?’

‘Hij is gisteravond rustig ingeslapen.’

Natuurlijk wisten ze allemaal dat het onontkoombaar was, en het had langer geduurd dan ze hadden verwacht. Juliette was een paar keer per week naar hem toe gegaan, maar Joy had hem al twee maanden niet bezocht. Ze woonde in L.A. en had het druk, maar ze leek het er vooral erg moeilijk mee te hebben om hem in deze toestand te zien. Ze deed er alles aan om zich eraan te onttrekken. Timmie had hem om de paar weken bezocht, ook al vond ze het vreselijk. En hun moeder had hem een maand geleden gezien, in juni, voordat ze voor de zomer naar Zuid-Frankrijk was afgereisd. Véronique had voor twee maanden een huis in Saint-Tropez gehuurd en voor haar vertrek had ze een dag met Paul doorgebracht. Tegenover Timmie had ze bekend dat ze bang was dat het wel eens de laatste keer kon zijn dat ze hem zag, maar ze hadden alles tegen elkaar gezegd wat er te zeggen viel. Wat ze haar dochter niet had verteld was dat Paul zich voor zijn vele tekortkomingen als echtgenoot, en zelfs als vriend, had verontschuldigd, en dat ze in goede verstandhouding afscheid hadden genomen. Ze had zich al jaren geleden bij zijn zwakheden neergelegd. Twintig jaar sinds ze getrouwd waren geweest was een lange tijd, en Véronique was vergevensgezind van aard. Ze was niet verbitterd over het stuklopen van hun huwelijk of de redenen om te scheiden, en zelfs niet over het enorme schikkingsbedrag dat ze hem had gegeven, wat hij sindsdien aan andere

vrouwen, zijn comfortabele levensstijl en buitensporige luxe had verkwist. De schikking had Véronique financieel geen pijn gedaan, en de meisjes ook niet. Ze waren altijd van hun moeder afhankelijk geweest en nooit van hun vader.

‘Heb je het al aan mijn moeder verteld?’ vroeg Timmie zacht.

‘Ik wilde eerst jou bellen. Ik wist niet of je het liever zelf aan haar en aan je zussen wilde vertellen. Je moeder zal waarschijnlijk alles willen regelen,’ zei hij terecht.

Hun vader had geen enkele serieuze relatie gehad sinds Véronique, met wie hij altijd close was gebleven. Wel was er sinds de scheiding een eindeloze stoet jonge vrouwen geweest, de laatste jaren zelfs jonger dan zijn dochters, die echter in de maanden nadat hij ziek was geworden allemaal van het toneel waren verdwenen. Hij ging niet met het soort vrouwen om die in de buurt bleven als het slecht ging en hij geen cheques meer voor hen kon uitschrijven. Ook op zijn tachtigste had hij nog regelmatig dates met vrouwen die zich door hem lieten imponeren, net als Véronique op haar eenentwintigste toen hij negenenveertig was. Zijn aantrekkelijke uiterlijk, charme en elegantie waren bijna onweerstaanbaar. Zelfs de verpleegkundigen in het verpleeghuis zeiden dat hij zo’n knappe man was. Timmie had haar aantrekkelijke uiterlijk van hem, maar in alle andere opzichten leek ze totaal niet op hem. Zij was degelijk, ijverig en betrouwbaar.

‘Ik zal mam over een paar uur bellen,’ zei Timmie. ‘Ik moet eerst twee cliënten zien. Kun jij de meisjes bellen? Ze verwachten het, dus het zal geen nare verrassing voor ze zijn.’ Maar zelfs zij moest toegeven dat het triest was. Het was eindelijk afgelopen, het spel was uit. De vader die nooit echt een vader voor hen was geweest, was er niet meer. Ze merkte dat ze er gemengde gevoelens over had en dat ze getroffen was door het verlies, en ze wist zeker dat dat ook voor haar zussen zou gelden. Voor hun moeder zou de klap hard aankomen. Hij was een leeg boegbeeld geweest, maar Véronique had een-

endertig jaar van hem gehouden als haar echtgenoot, als een broer en als een vriend. In de laatste jaren was hij bijna een vader voor haar geworden, en daar had hij beslist de leeftijd voor gehad. Omgekeerd had zij hem bemoederd, vooral toen hij ziek werd. Het was een relatie die Timmie nooit goed had begrepen. Het leek haar bijzonder onbevredigend, vooral voor haar moeder, maar voor hen leek het goed te werken.

Ze hadden een slechte periode meegemaakt toen hun huwelijk door zijn schaamteloze affaire met het beroemde model was gestrand. Daarna was de ergste periode toen Véronique erachter kwam dat het model niet zijn eerste avontuurtje was geweest. Toch had ze het hem na de scheiding op de een of andere manier genoeg kunnen vergeven om weer vrienden te worden en een band in stand te houden die twintig jaar lang bleef bestaan en die duurzamer bleek te zijn dan hun huwelijk. Véronique zei dat ze het voor de kinderen deed, maar Timmie had altijd het idee dat het voor henzelf was, uit hun eigen behoefte aan elkaar.

'Ik zal tegen de meisjes zeggen dat ze je moeder niet moeten bellen voordat ze iets van jou hebben gehoord,' zei Arnold met een zucht. Hij zou zijn oude vriend missen, nog meer dan in het afgelopen jaar sinds de beroerte die hem zo had verzwakt, waardoor hij ineens oud leek en heel anders dan de man die hij altijd had gekend.

'Bedankt, Arnold,' zei Timmie zacht. 'Ik bel je nog.' Nadat ze hem opnieuw had bedankt, hing ze op. Ze bleef een ogenblik op haar stoel zitten, terwijl ze uit het raam keek naar de deprimerende straat in Harlem waar haar kantoor gevestigd was. Buiten waren kinderen bij een brandkraan aan het spelen. Haar gedachten dwaalden even af naar haar eigen kindertijd toen ze haar vader als held had beschouwd, tot de scheiding waarna hij opeens vrijwel uit hun leven was verdwenen.

Ze was negen toen haar ouders gingen scheiden. Daarna waren er nog fijne momenten geweest, tijdens vakanties, korte

bezoekjes op verjaardagen of met Kerstmis, wanneer hij binnen kwam waaien als de charmeur die hij was. Hij was als een mooie vliegende vogel met prachtige veren. Je kon hem nooit helemaal inhalen, maar enkel van een afstand bewonderen voordat hij weer wegvloog. Je wist nooit wanneer hij weer zou opduiken, en dat was altijd alleen wanneer het hem uitkwam. Hij was het vleesgeworden narcisme. Hij was geen slechte man, maar alleen heel egocentrisch, en een waardeloze vader. Daar hadden zijn kinderen tot op de dag van zijn dood voor moeten boeten: Timmie, met haar diepe wantrouwen tegenover mannen zoals hij, en zij allemaal doordat ze zich onbewust aangetrokken voelden tot mannen die op hem leken. Juliette, die losers en profiteurs verzamelde. En Joy met haar angst voor verlating en teleurstelling, wat haar ervan weerhield om zich aan welke man dan ook te hechten. Ze was nog jong; misschien groeide ze er nog overheen. Maar Timmie was er inmiddels van overtuigd geraakt dat haar zus Juliette en zijzelf er nooit overheen zouden groeien. Hun gewoonten en overtuigingen hadden zich al te zeer vastgezet. Het was moeilijk om die te veranderen.

Timmie ging staan en liep om haar bureau heen om de deur open te doen. In de wachtkamer zaten twee mensen die haar wilden spreken. Ze glimlachte naar allebei, vroeg of de man een paar minuten kon wachten en ging met de vrouw naar binnen. Ze was jonger dan Timmie, had klitterig haar en geen tanden meer. Ze leefde sinds drie jaar op straat en was al jaren aan de drugs. Haar drie kinderen waren bij een pleeggezin geplaatst, en ze had al haar bezittingen bij zich: een vieze slaapzak en twee vuilniszakken vol kleren. Ze stond op de wachtlijst voor een afkickprogramma, maar Timmie had slecht nieuws voor haar. De instelling zou worden gesloten, en de vrouw zou ergens anders onder aan de wachtlijst moeten beginnen, wat nog eens twee jaar kon duren. De situatie zag er hopeloos uit.

Timmie ging achter haar bureau tegenover de vrouw zitten

om haar het nieuws te brengen. Onwillekeurig dacht ze aan haar vader, aan hoe belachelijk egocentrisch hij was geweest vergeleken met haar cliënten. Hij had nog nooit iets voor een ander gedaan, behalve heel even voor de vrouwen met wie hij een verhouding had. Het was een verspilld leven vol genot-zucht geweest, en dat was een van de redenen dat Timmie zo hard werkte. Het enige wat ze altijd heel zeker had geweten toen ze opgroeide, was dat ze nooit zoals haar vader wilde zijn. Dat was ze ook niet, en nu was hij er niet meer. Toen concentreerde ze zich op haar cliënte, en probeerde in elk geval een uur of twee niet meer aan haar vader te denken totdat ze haar moeder had gebeld om haar te vertellen dat hij was overleden. De moeilijkste taken waren altijd voor haar, als oudste van de drie dochters. Juliette was er niet tegen opgewassen en Joy had zich er met haar leven in L.A. aan onttrokken.

Toen Arnold Juliette in haar kleine broodjeszaak en bakkerij in de chique wijk Park Slope in Brooklyn belde, zat ze midden in de dagelijkse lunchdrukte. Haar bedrijfje, Juliette's Kitchen, was al vanaf de opening drie jaar geleden een groot succes. Op aandringen van haar moeder had ze kunstgeschiedenis gestudeerd, en ze had haar master aan de Sorbonne behaald, maar toen ze na haar studie in Parijs 'gewoon voor de lol' bij de kookschool Le Cordon Bleu een cursus deed, had ze haar passie voor bakken ontdekt. Ze maakte sandwiches met de onweerstaanbare croissants die ze elke dag vers bakte en ze verkocht koekjes, taarten en gebak op basis van recepten die ze in Frankrijk had gevonden. Na Le Cordon Bleu had ze haar plannen om curator in een museum te worden of te gaan lesgeven, laten varen. Ze voelde zich het gelukkigst als ze in de keuken in een oven stond te turen, als ze een beker dampende koffie aan een oudere klant kon serveren of voor een kind warme chocolademelk met slagroom kon inschenken. Het bevredigde haar behoefte om

voor mensen te zorgen, en haar broodjeszaak draaide goed. Na veel gepraat en ernstig nadenken had haar moeder haar het geld geleend om de zaak op poten te zetten, hoewel ze diep teleurgesteld was dat Juliette haar loopbaan in de kunst had opgegeven. Véronique hoopte nog altijd dat Juliette ooit over haar bakpassie heen zou groeien. Ze was tenslotte nog jong, pas achtentwintig. Véronique had een interessantere en intellectuelere loopbaan voor haar dochter gewild dan een broodjeszaak. Het had haar altijd plezier gedaan dat Juliette haar eigen passie en die van haar vader voor de kunst had geërfd. Het zat in hun bloed. Maar Juliette had de voorkeur gegeven aan haar croissantjes.

Juliette was een zachtere, kleinere versie van haar oudere zus Timmie. Ze scheelden slechts een jaar en waren als tweelingzusjes opgegroeid, maar ze verschilden als dag en nacht van karakter. Ze hadden allebei groene ogen, net als hun vader, en Juliette was altijd iets te zwaar geweest, maar niettemin aantrekkelijk. Timmie was langer en slanker dan Juliette, die kleiner en ronder was, met een vrouwelijk figuur dat in de loop der tijd was uitgedijd doordat ze voor haar recepten van haar baksels moest proeven. Ze had dan ook een imposante boezem, waarmee Timmie haar vaak plaagde. Net als Timmie had ze lang blond haar, dat ze als kind in een bos pijpenkrullen droeg, maar dat nu over haar schouders golfde. Ze zag er beeldschoon uit wanneer ze het los liet hangen, maar als ze werkte droeg ze het in een vlecht op haar rug, met een krans van zachte krulletjes rond haar gezicht die altijd los sprongen. Alles aan Juliette was hartelijk en warm, en zelfs als kind had ze al iets moederlijks gehad. Ze wilde iedereen vertroetelen. Timmie zei vaak dat ze alle zielenpoten op de wereld verzamelde, vooral de mannen.

Juliettes liefdesavontuurtjes waren allemaal begonnen wanneer de mannen met wie ze een verhouding kreeg een dak boven hun hoofd, geld of een baan nodig hadden. Aanvanke-

lijk sliepen ze bij haar op de bank, maar al gauw verhuisden ze naar haar slaapkamer en uiteindelijk wisten ze toegang te krijgen tot haar bankrekening, waarmee ze zich met haar hulp een poosje vermaakten. Nadat ze hen royaal had verwend, dumpten ze haar voor een ander. Volgens Timmie was het te vaak voorgekomen om toeval te zijn: het was een patroon, een slechte gewoonte. Juliette slaagde er altijd in om een knappe man te vinden die van haar profiteerde. Tot dusver had er nog geen enkele goede vent tussen gezeten, en meestal bleven ze hooguit een halfjaar hangen voordat ze weer opstapten. Daarna huilde Juliette een poosje, zocht troost in haar werk, bedacht een paar nieuwe recepten en kwam nog een paar kilo aan totdat er een andere vent in nood met een zielig verhaal voorbijkwam. Ze was een aantrekkelijke vrouw, die nooit lang alleen was, in tegenstelling tot Timmie, die inmiddels al twee jaar vrijwillig single was, en boos om de fouten die ze had gemaakt. Juliette was bereid iedereen alles te vergeven, ook zichzelf, en ze leek nooit van haar vergissingen te leren. Maar de enige die ze ooit had gekwetst was zichzelf. Haar sterkste karaktereigenschap was dat ze tegen iedereen vriendelijk was: tegen haar klanten, haar familie en haar mannen.

Arnold belde toen ze net een van haar vaste klanten had bediend. Timmie was altijd nuchter en liet zich nergens door van de wijs brengen, maar Arnold wist dat Juliette erg van streek zou zijn, en hij vond het vreselijk dat hij het haar moest vertellen. Zoals hij al had verwacht, barstte ze onmiddellijk in snikken uit zodra hij haar had verteld dat haar vader de vorige avond was overleden. De laatste lunchklant was net vertrokken, en ze was een paar minuten alleen toen ze begon te huilen.

Juliette vond zelf dat ze de sterkste band met haar vader had, omdat ze er alles voor overhad om zijn liefde te winnen. Ze wilde geen kwaad woord over hem horen. Zelfs voordat hij ziek werd, had ze hem elke dag gebeld om te vertellen wat ze

had gedaan en te informeren hoe het met hem ging. Hij was maar één keer in haar broodjeszaak geweest, maar ze deed alsof hij er de deur platliep. Het drong nooit tot haar door dat hun dagelijkse telefoontjes altijd van haar uitgingen. Zelf belde hij nooit naar zijn dochters, en hij liet weken en maanden niets van zich horen totdat zij de telefoon pakten. Elke relatie die hij had gehad was eenzijdig geweest, en het initiatief was altijd van de ander uitgegaan. Timmie en Joy spanden zich niet voor hem in, maar Juliette wel. Ze ging zelfs met haar beste baksels bij hem langs, zodat hij haar nieuwe recepten kon proeven. Ze verlangde wanhopig naar zijn goedkeuring.

Paul Parker had op geen van hen iets aan te merken, en hij was trots op zijn mooie dochters. Hij voelde er alleen niets voor om de rol van vader op zich te nemen, met alles wat erbij kwam kijken. En naarmate hij ouder werd, wilde hij liever hun vriend zijn. Bij hun moeder was geen sprake van verwarring over haar rol, want zij liet er geen twijfel over bestaan dat ze hun moeder was, niet hun vriendin, ook al vond ze het heerlijk om bij hen te zijn. Hoewel Véronique de volle verantwoordelijkheid voor hun opvoeding had gehad, hield Juliette nog steeds vol dat ze een hechte band met haar vader had. Zoals Arnold had verwacht, nam ze het nieuws van haar vaders overlijden dan ook zwaar op. Het was bijna alsof ze zich het afgelopen jaar niet had gerealiseerd dat hij zou overlijden. De anderen werden er niet door overrompeld, maar Juliette wel.

'Ik dacht dat hij er wel overheen zou komen,' snikte ze, terwijl ze haar tranen droogde met haar schort. Arnold zuchtte. Die hoop was de afgelopen maanden allang vervlogen sinds het geleidelijk slechter met Paul was gegaan. Zelfs in de laatste weken, toen hij nog maar zo zelden bij kennis was geweest, had Juliette tijdens haar bezoeken tegen hem gepraat, alsof ze ervan overtuigd was dat hij haar kon horen en weer zou bijkomen. Dat was niet gebeurd, en Arnold vond het een zegen

dat hij was gestorven. De Paul die hij had gekend en met wie hij dertig jaar lang bevriend was geweest, zou niet in zo'n toestand hebben willen leven. Paul was altijd zo vol levenslust en energie geweest dat het Arnold verdriet had gedaan om zijn vriend zo te zien. Voor Paul was het beter zo, en door hun vele gesprekken in het afgelopen jaar wist hij dat Paul op zijn dood was voorbereid en geen spijt had over zijn leven. Maar Juliette was er duidelijk nog niet aan toe om haar vader los te laten of haar illusies over hem te laten varen. Toen Arnold een kwartier later probeerde op te hangen, huilde ze nog steeds.

'Timmie zei dat ze jullie moeder over een paar uur zou bellen, dus wacht nog maar even voordat je haar belt,' waarschuwde Arnold.

'Doe ik,' zei Juliette gehoorzaam. Zodra ze had opgehangen, ging ze naar de winkeldeur en keerde het bordje met OPEN om naar GESLOTEN. Daarna schreef ze WEGENS STERFGEVAL IN DE FAMILIE GESLOTEN op een briefje, plakte dat op de deur en liep naar huis, naar haar eenkamerflatje vier straten verderop. Aan de inrichting had ze nooit veel aandacht besteed. Tenslotte sliep ze er alleen maar, want de rest van de tijd was ze op haar werk. Elke ochtend om vier uur was ze in de bakkerij om alle ontbijtartikelen te bakken voordat om zes uur haar eerste klanten arriveerden. Meestal ging ze pas om zeven uur 's avonds naar huis, waar ze voor de televisie in slaap viel, uitgeput na haar lange dag. Haar leven draaide net als dat van Timmie alleen maar om haar werk.

Tegen de tijd dat Juliette die middag thuiskwam, had Arnold eindelijk Joy aan de lijn. Zoals hij al had verwacht, was de jongste zus moeilijker te bereiken geweest. Zij leidde een heel ander leven in L.A., waar ze een acteercarrière nastreefde. Ze was erg muzikaal, en haar moeder wilde dat ze naar The Juilliard School ging om haar talent te ontwikkelen. Bij de eerste de beste gelegenheid had Joy haar studie echter opgegeven en was ze naar L.A. vertrokken. Daar werkte ze als serveerster

om zanglessen te kunnen betalen en nadat ze een halfjaar had gezongen bij bandjes die het nooit ver zouden schoppen, was ze overgestapt op acteerlessen. Sindsdien had ze geprobeerd om het te maken. Ze had een paar kleine commercials gedaan en bijrolletjes op de televisie gehad. Ze hoopte op een rol in een serie en had aanleg voor komedie. Op haar zesentwintigste werkte ze nog steeds als serveerster, en ze woonde al vijf jaar in L.A. Haar grote doorbraak liet nog op zich wachten, al bleef ze geloven dat die zou komen. Dat had haar vader ook geloofd, en hij had haar steeds aangemoedigd.

Joy was een beeldschone jonge vrouw, met lang donker haar, grote violetkleurige ogen, een fantastisch figuur en een geweldige zangstem, die ze echter zelden gebruikte. Ze pakte elke acteerklus aan die ze kon krijgen, liep alle audities af en was bereid om alle ontberingen van een ontluikende acteercarrière te verdragen. Dat ze het op een dag zou maken, daarvan was ze overtuigd. Tegen haar zussen had ze gezegd dat ze haar geluk *off Broadway* in New York zou beproeven als er voor haar dertigste nog niets ingrijpends was gebeurd. Maar voorlopig was ze nog niet van plan om de hoop op een rol in een hitserie in L.A. op te geven. Ze was vastbesloten het in Hollywood te maken. Ze had al aan verschillende dagsoaps meegewerkt, hoewel nog nooit in een vaste rol. Véronique keek naar haar programma's op televisie, maar vond het jammer dat ze zulke kleine rollen kreeg.

Joy had een vriend die ook acteur was. Hij zat in het rondreizend gezelschap van tweederangsshows en was zelden thuis in L.A. Daardoor zagen ze elkaar haast nooit, wat typerend was voor de mannen in Joys leven. Ze viel telkens op iemand die emotioneel onbereikbaar of lichamelijk ver weg was. En in de afgelopen vijf jaar waarin ze in L.A. had geprobeerd haar carrière op te bouwen, was ze van haar familie vervreemd. Hun levens waren zo anders dan het hare dat ze steeds minder met haar zussen gemeen had. Soms had ze het idee dat ze bij haar

geboorte was verwisseld en niet eens familie van hen was. Met haar vader had ze nog veel minder gemeen, hoewel hij altijd veel aandacht aan haar had besteed, vooral omdat ze zo mooi was, zelfs als kind al. Haar uiterlijk had zijn narcisme gevoed, maar ze had altijd het gevoel gehad dat hij haar niet echt kende en nooit de moeite had genomen haar te leren kennen.

Met haar moeder lag ze al jaren overhoop. Véronique had zich er niet mee kunnen verzoenen dat ze haar studie niet had afgemaakt en dat ze vaker als serveerster werkte dan als actrice. Dat was niet het leven dat ze voor haar dochter had gewild. Ze vond dat Joy een uitzichtloos bestaan leidde, terwijl ze zoveel in haar mars had. Eigenlijk hoopte ze dat Joy weer naar New York zou teruggaan. Het was een onderwerp waarover haar ouders het nooit eens waren geweest. Als ze erover bekvechtten, was haar vaders conclusie altijd: ach, laat haar toch haar pleziertje. Hij maakte zich er niet druk om. Ook haar zussen namen haar nooit serieus. Ze konden zich niet voorstellen dat ze in Hollywood als actrice zou doorbreken en deden alsof het een hobby was in plaats van een carrière.

Ondanks alle ruzies had Joy gewoon gedaan wat ze wilde, zonder hulp van haar familie. Met haar bijrolletjes en als serveerster verdiende ze genoeg om ervan rond te komen en een leuk appartement in West Hollywood te kunnen betalen. Ze was op zoek naar een goede manager en een betere theateragent, maar die had ze nog niet gevonden. Dat kostte allemaal tijd. Ze hield van haar werk, en de jaren die ze eraan had besteed schenen haar niet lang toe. De tijd was voorbijgevlogen.

Ze was bij een casting voor een commercial toen Arnold belde. Ze wist hoe ziek haar vader was geweest en dat het op een dag afgelopen zou zijn. Alleen had ze het niet op dat moment verwacht. Terwijl ze op haar beurt wachtte, liep ze de gang op om met Arnold te praten.

‘O,’ zei ze, toen Arnold het had verteld en het stil bleef aan

de andere kant van de lijn. Ze wist niet wat ze verder nog moest zeggen. Net als de anderen was ze vaak door haar vader teleurgesteld, hoewel ze geen ruzie met hem had gehad. Ze had het altijd een beetje vreemd gevonden wanneer hij in het bijzijn van haar zussen verklaarde dat zij zijn lievelingetje was, omdat ze nooit een goed gesprek met hem had gehad. Haar vader voerde met niemand een echt gesprek. Daarom voelde ze zich nooit werkelijk zijn lievelingetje, maar beschouwde ze het gewoon als iets wat hij zei. Toch was ze verdrietig toen ze het nieuws hoorde. Per slot van rekening was hij haar vader, en de enige die ze had, ondanks al zijn tekortkomingen.

‘Gaat het wel met je?’ vroeg Arnold toen ze niets zei.

‘Ja, het overvalt me alleen een beetje. Ik dacht niet dat het zo snel zou gebeuren.’ Ze had haar vader al twee maanden niet gezien en had hem dus niet zoals de anderen achteruit zien gaan. ‘Weet je wanneer de begrafenis is?’

‘Dat regelt Timmie. Over een paar uur zou ze jullie moeder bellen. Ik weet zeker dat ze contact met je opneemt,’ antwoordde Arnold. ‘Ik vind het rot voor je, Joy. We weten allemaal hoe gek hij op je was. Jij bent altijd zijn kleine meid geweest, tot op het eind.’

Ze knikte met tranen in haar ogen. ‘Ik weet het,’ zei ze met gesmoorde stem. Plotseling werd ze overweldigd door het besef dat haar vader dood was. Hij had haar acteercarrière en haar droom om een ster te worden altijd gesteund en dat kon ze van de rest van haar familie niet zeggen. De anderen deden allemaal alsof het iets was waar ze wel overheen zou groeien. Haar vader was haar grootste fan geweest. Van al haar optredens had ze hem een dvd gestuurd. En of het waar was of niet, hij zei dat hij ze allemaal had bekeken en dat hij het geweldig vond wat ze deed. Hij was de enige die lovend over haar werk sprak.

‘We zien elkaar op de begrafenis,’ zei Arnold op meelevende toon, en na het gesprek ging ze terug naar de casting. Ze

kreeg de rol niet, en met een dof gevoel ging ze terug naar haar appartement, denkend aan haar vader. Het leek opeens een enorm gemis. Ze had niet verwacht dat zijn dood zo hard aan zou komen.

Die middag stuurde ze Juliette en Timmie allebei een berichtje, en aan Timmie vroeg ze of ze bij haar kon logeren. Ze had besloten de nachtvlucht naar New York te nemen, want ze wilde naar huis. Timmie zei meteen dat ze natuurlijk bij haar kon logeren. Ze woonde in de West Village, wat onhandig was voor haar werk, maar ze hield van haar buurt in het oude Meatpacking District. Bovendien had ze een appartement in de sociale huursector dat zonnig en gezellig was. Joy logeerde altijd liever bij Timmie dan in het kleine appartement van Juliette in Brooklyn, en ze wilde graag in het centrum zijn. Ze had ook naar haar moeder kunnen gaan, maar bij Timmie voelde ze zich meer op haar gemak. Zij had tenminste geen aanmerkingen op haar leven, zoals haar moeder met haar teleurgestelde blik die erger was dan woorden. Véronique vond het nog erger dat Joy als serveerster werkte dan als actrice, en dat werd altijd ter sprake gebracht. Als de jongste van de familie had Joy het gevoel dat ze haar nog steeds behandelden alsof ze veertien was in plaats van zesentwintig. Nu zou ze hun allemaal onder ogen moeten komen... Het was een vreemd idee dat haar vader er niet meer zou zijn om haar op te hemelen en haar 'kindje' te noemen. Opeens kon ze zich een wereld zonder haar vader niet meer voorstellen, en de tranen biggelden over haar wangen toen ze de luchtvaartmaatschappij belde om haar vlucht te boeken.

Timmie wachtte tot ze haar laatste cliënt had gezien voordat ze haar moeder belde. Tegen die tijd was het al vier uur 's middags, maar ze wilde zich niet laten opjagen tijdens het telefoongesprek omdat er iemand met grotere problemen op haar zat te wachten. Toen ze op haar horloge keek, wist ze dat

het in Frankrijk tien uur 's avonds was. Ze vond het vreselijk om haar moeder zo laat op de avond slecht nieuws te moeten vertellen. Dat maakte het nog deprimerender, als je daarna de hele nacht had om erover te piekeren. Maar er zat niets anders op. Ze kon niet tot de volgende dag wachten om het haar te vertellen. Als Véronique toevallig het verpleeghuis zou bellen om naar Paul te informeren, zoals ze soms deed, dan zou ze van een vreemde horen dat hij was overleden, en dat wilde Timmie voorkomen. Zodoende belde ze haar moeder in het huurhuis in Saint-Tropez. Véronique nam op nadat haar telefoon twee keer was overgegaan, zodra ze op het schermpje zag dat Timmie belde. Ze hadden elkaar al een paar dagen niet gesproken, en Véronique was dan ook niet verbaasd om van haar te horen.

'Dag lieverd.' Véroniques stem klonk bijna meisjesachtig. Timmies ouders hadden er altijd jonger uitgezien dan hun leeftijd. Ze hoopte dat het een erfelijke eigenschap was. Zelf voelde ze zich net zo oud als ze was, en soms zelfs ouder, alsof ze de last van de wereld op haar schouders meotorste, vooral nu ze haar moeder slecht nieuws moest vertellen.

Timmie wist dat haar moeder erg verdrietig zou zijn, ondanks de scheiding. Véronique had geen familie meer, behalve Paul en haar kinderen. Haar eigen moeder was gestorven toen ze vijftien was en haar vader was op haar twintigste overleden. Dat was de reden waarom ze zo jong met Paul was getrouwd, een jaar na de dood van haar vader. Destijds was ze helemaal alleen op de wereld, kwetsbaar en bang, ondanks het grote vermogen dat ze van haar beide ouders had geërfd. Paul was als een vlieg op de stroop op haar fortuin afgekomen toen ze elkaar leerden kennen en ze een mooie, onschuldige jonge vrouw was.

'Dag mam,' zei Timmie op ernstige toon. 'Ik heb geen goed nieuws.' Ze wilde haar moeder voorbereiden op wat haar te wachten stond.

'Je vader?' vroeg Véronique. Haar adem stokte, ook al had

ze het nieuws verwacht. Toen ze Paul in juni had gezien, had ze al een voorgevoel gehad dat het wel eens de laatste keer kon zijn. Hij had het zelf ook gevoeld. Die dag waren ze extra liefdevol voor elkaar geweest.

‘Arnold belde me. Pap is gisteravond gestorven. Arnold zei dat hij rustig in zijn slaap is overleden.’ Even bleef het stil aan de andere kant van de lijn, en toen hoorde ze haar moeder huilen. Het overviel haar moeder niet, maar toch was het een groot gemis voor haar. Hij was nooit helemaal uit haar leven verdwenen – hij had eenvoudig een andere rol aangenomen, die van oudere broer, van vader en van vriend.

‘Ik vind het zielig voor jou,’ zei haar moeder meelevend. Ze herinnerde zich hoe ze zich had gevoeld toen ze haar eigen vader had verloren. Hij was diepbedroefd geweest nadat haar moeder aan leukemie was gestorven, en daar was hij nooit overheen gekomen. Hij was een invloedrijke financier op Wall Street en Amerikaan, en haar moeder was vijfendertig jaar jonger en Française. Haar vader had nooit gedacht dat hij haar zou kwijtraken; ze was de grote liefde van zijn leven en nog zo jong toen ze stierf. Het was heel snel gegaan, drie maanden nadat ze ziek was geworden. Toen Véroniques moeder, Marie-Laure de Bovay, met Phillip Whitman trouwde, was ze bijna even jong als Véronique toen ze met Paul Parker trouwde.

Véronique had met haar ouders in verschillende steden gewoond: Hongkong, Londen, Parijs. Als kind had ze Chinees geleerd, en door haar Franse moeder en hun regelmatige bezoeken aan Parijs sprak ze vloeiend Frans. De afgelopen jaren was ze naar haar wortels in Frankrijk gaan terugverlangen. Ze was vaker in Parijs en had voor de zomer een huis gehuurd in Zuid-Frankrijk in de hoop dat ze haar dochters kon verleiden een paar weken te komen logeren, hoewel ze het dit jaar alle drie te druk hadden om naar haar toe te gaan. Een paar jaar geleden had ze een appartement gekocht op het Ile Saint-

Louis, aan de quai de Béthune, met uitzicht op de Seine. Het huis van haar ouders in het zevende arrondissement, aan de rue de Varenne, had ze aangehouden, maar dat stond al jaren leeg. Er was een beheerder die de boel draaiende hield en voor het onderhoud zorgde. Het was een prachtig achttiende-eeuws *hôtel particulier*. Ze wilde het niet van de hand doen, maar het riep te veel emoties en herinneringen op als ze ernaartoe ging. In het begin van haar huwelijk met Paul hadden ze er vaak geloged, maar in de twintig jaar sinds hun scheiding had ze er geen enkele nacht meer doorgebracht. En omdat ze het niet hoefde te verkopen, hield ze het aan voor de meisjes.

Véroniques grootvader van moederskant was een gerespecteerd kunsthandelaar in Parijs geweest, en haar vader, Philip Whitman, had het gros van zijn impressionistische schilderijen bij hem gekocht en was vervolgens met zijn dochter getrouwd. Hoewel Véroniques ouders vanwege het leeftijdsverschil van vijftig jaar een ongewoon huwelijk hadden gehad, waren ze dol op elkaar geweest. Véronique had talloze herinneringen aan de liefde tussen haar ouders, die ook veel van haar hadden gehouden.

Na de dood van haar vader had Véronique haar moeders omvangrijke kunstcollectie geërfd – waaronder enkele spectaculaire schilderijen – en haar vaders vermogen, dat verstandig was geïnvesteerd en in de loop der jaren was gegroeid. Op haar twintigste woonde ze – jong en alleen – afwisselend in hun appartement in New York en het huis in Parijs dat Marie-Laure van haar vader had geërfd en nooit had verkocht.

Een paar maanden na haar vaders dood had Véronique op een bruiloft Paul Parker leren kennen. Het was liefde op het eerste gezicht en een jaar later waren ze getrouwd. Ze was in haar moeders voetsporen getreden door met een veel oudere man te trouwen. In haar omstandigheden leek dat de juiste beslissing, want ze had meer behoefte aan een vader dan aan een

echtgenoot. Door hun huwelijk was ook Pauls leven voorgoed veranderd. Hij was geboren uit verarmde aristocratische ouders, maar had zich snel aan haar manier van leven aangepast, al was Véronique veel eenvoudiger en discreter dan hij. Paul was extravert en uitbundig, elegant en charmant. Hij leefde als een vorst van haar geld. Het baantje dat hij toch nooit leuk had gevonden gaf hij op, want als haar echtgenoot was hij plotseling welgesteld. Ze waren gelukkig, vooral toen er kinderen kwamen, hoewel zijn affaire en haar ontdekking dat hij vaker vreemdging een einde hadden gemaakt aan hun geluk. Hij kon een mooie vrouw eenvoudig niet weerstaan. Na tien jaar was hun huwelijk voorbij, al was Véronique na de scheiding van hem blijven houden. Timmie had altijd vermoed dat ze nog steeds van hem hield, ook al beweerde haar moeder dat ze alleen maar vrienden waren. Timmie vond het vreselijk dat zij degene was die haar moest vertellen dat hij dood was.

‘Heb je al iets voor de begrafenis geregeld?’ vroeg Véronique, en Timmie bekende dat ze daar nog geen tijd voor had gehad. Paul lag nog opgebaard in het verpleeghuis.

‘Ik wilde eerst met jou spreken.’ Ze wist dat haar moeder alles wilde regelen, aangezien Paul behalve Véronique en zijn kinderen geen familie had.

‘Ik zorg er wel voor,’ zei Véronique zacht. ‘Ik kom morgen naar huis, maar ik zal Frank Campbell hiervandaan bellen.’ Dat was de begrafenisondernemer aan Madison Avenue in New York die door de meeste mensen die ze kende werd ingeschakeld. Ze zei dat ze de volgende ochtend misschien zelfs haar bloemist nog even zou bellen voordat ze naar huis vloog. En ze moesten een overlijdensbericht schrijven voor *The New York Times*. Timmie dacht bij zichzelf dat er over haar vader weinig te vertellen viel, behalve dat hij had geleefd als een vorst, grotendeels dankzij haar moeder, die goed voor hem had gezorgd. Dankzij haar had hij een dertigjarige vakantie gehad.

‘Het spijt me voor je, mam,’ zei Timmie oprecht, ongeacht haar eigen gevoelens over haar vader. Ze wist dat haar moeder veel van hem had gehouden.

‘Het geeft niet, lieverd. Zoals hij was, zou hij niet verder hebben willen leven. Het is goed zo.’

Nadat ze nog een paar minuten hadden gesproken belde Véronique haar twee andere dochters. In Frankrijk was het tegen die tijd al bijna middernacht.

Juliette nam huilend op. ‘Ik kom morgen naar huis,’ zei Véronique. Haar dochter was ontroostbaar over het verlies van haar geweldige vader. Véronique ging er niet op in – ze wist dat Juliette die illusie al jaren koesterde. Timmie was degene die haar altijd tegensprak, niet haar moeder. Véronique kende zijn tekortkomingen als vader en als echtgenoot, maar tegenover de meisjes had ze nooit aanmerkingen op hem gemaakt.

Joy nam op toen ze juist haar koffer aan het pakken was. ‘Ik kom met de nachtvluicht,’ zei ze. Ze klonk afwezig en verward. Het was nog niet goed tot haar doorgedrongen dat ze geen vader meer had. Het bericht was een schok voor haar geweest. Tot dat moment had ze niet onder ogen willen zien dat hij op sterven lag.

Daarna belde Véronique Timmie opnieuw. Ze was nog steeds op kantoor om allerlei formulieren in te vullen. ‘Ik was vergeten te vragen of iemand Bertie heeft gebeld,’ zei Véronique.

Bertie was Pauls zoon uit zijn eerste huwelijk. Hij was acht toen Paul en Véronique trouwden. Zijn moeder was verdronken toen hij vier was. Véronique had hem altijd als haar eigen zoon behandeld, maar hij was een moeilijk kind. Hoewel Bertie uiterlijk als twee druppels water op Paul leek, had hij zelfs als jongen niets van zijn vaders charme.

Het was geen geheim geweest dat Paul om haar geld met haar was getrouwd, al had het jaren geduurd voordat Véronique dat zelf was gaan inzien. Toch was hij ook altijd lief voor haar

geweest, terwijl Bertie van kinds af aan alleen maar in geld was geïnteresseerd. Paul had alles in zijn leven met charme, elegantie en stijl gedaan, maar wat Bertie deed, wekte de indruk van achterbaksheid. Hij was van de beste scholen in New York weggestuurd wegens wangedrag en diefstal en van Dartmouth College wegens fraude. Na de universiteit was hij betrokken geweest bij tientallen projecten om snel rijk te worden, waar steevast een luchtje aan zat en waar nooit iets van terecht kwam. Nu, op zijn achtendertigste, was hij voortdurend blut, stond hij steeds zogenaamd op het punt een kapitaal te verdienen, moest hij telkens het kantoor van een ander lenen en sliep hij vaak bij iemand op de bank. Al het geld dat Véronique hem had gegeven om zijn projecten te financieren, had hij erdoorheen gejaagd, en zelfs Paul had hem geld gegeven om hem erbovenop te helpen. Bertie slaagde er altijd in het over de balk te gooien en een rechtszaak aan zijn broek te krijgen of te worden ontslagen. Hij leefde aan de rand van de afgrond en van de hand in de tand.

Véronique had zijn wangedrag altijd goedgepraat door aan te voeren dat hij op vroege leeftijd zijn moeder had verloren. Zelf had ze er alles aan gedaan om hem te steunen toen hij klein was. Ook na haar scheiding was ze hem als haar eigen zoon blijven beschouwen. Maar uiteindelijk werd zelfs zij het beu en sindsdien had ze hem geen geld meer gegeven. Ze had hem al twee jaar niet gezien. Hij liet alleen iets van zich horen als hij iets van haar wilde.

Bertie was vreselijk jaloers op zijn zussen. Als kind had hij hun zakgeld gepikt, en hij was opgegroeid tot een inhalig, oneerlijk mens zonder een greintje integriteit. Wanneer hij de kans kreeg, koos hij altijd het slechte pad. Maar ook al was hij nog zo onaangenaam, hij was nu eenmaal Pauls zoon en moest van zijn vaders overlijden op de hoogte worden gebracht. Hij was nooit getrouwd, had voor zover hij wist geen kinderen, en er hing altijd een vulgaire vrouw aan zijn arm. Omdat hij aan

Timmie nog een grotere hekel had dan aan de anderen, wilde zij hem niet bellen. Hij had een paar keer tevergeefs geprobeerd haar op te lichten, toen hij beweerde dat hij het bedrag alleen een paar weken wilde lenen, maar ze wist wel beter en vertikte het om hem uit de brand te helpen.

Hij weigerde te geloven dat zijn zussen zelf de kost verdienen en geen geld overhadden. Dat was een les die hun moeder hun wilde leren. Voor Bertie was Véronique veel vrijgevinger geweest, om hem te helpen op zijn eigen benen te staan, wat echter niet was gebeurd. Maar ze wilde niet dat haar meisjes lui opgroeiden of zich als erfdochters zouden gedragen, ook al zouden ze ooit een vermogen van haar erven. Zolang ze er nog was moesten ze zich maar kunnen bedruipen, met alleen af en toe een financiële bijdrage van haar, zoals de lening voor Juliettes broodjeszaak. Ze was voor hen veel strenger geweest dan voor haar onhandelbare stiefzoon, maar uiteindelijk had ze haar handen van hem afgetrokken. Als volwassene was hij een bijzonder onaangenaam heerschap en iemand om te mijden. Maar nu kon ze hem niet mijden, en dat wilde ze ook niet. Tenslotte had ook Bertie zijn vader verloren, al was voor Paul jaren geleden de maat vol geweest nadat Bertie zelfs hém geld had afgetrosgeld.

Na het gesprek met Timmie belde Véronique Bertie. Ze had hem al bijna een jaar niet meer gesproken, sinds zijn vaders beroerte. Al die tijd had Bertie hem haast nooit opgezocht. Hij had altijd wel een excuus en beweerde dat hij het te druk had.

Bertie nam direct op en reageerde verbaasd toen hij de stem van zijn stiefmoeder hoorde. Ze liet hem voorzichtig weten dat zijn vader was gestorven, en zei dat het haar vreselijk speet dat ze hem zulk slecht nieuws moest vertellen.

‘Het verbaast me niets,’ zei hij koel. ‘Kom je terug voor de begrafenis?’

Ze klonk geschokt door die vraag. ‘Ja, natuurlijk.’ Hij had

terecht aangenomen dat ze de zomer in Frankrijk zou doorbrengen.

‘Ik ben in Chicago, maar ik kan er morgenavond wel zijn.’

‘Ik bel je zodra ik alles heb geregeld,’ beloofde ze. ‘Je mag vanzelfsprekend naar de begrafenis met ons meerijsen als je wilt.’

‘Nee, bedankt. Ik zorg voor mijn eigen vervoer.’

Het zou krap zijn geweest als hij met hen was meegeleden, maar toch voelde ze zich verplicht het voor te stellen. Uiteindelijk was zij de enige moeder die hij kende, ook al was hij niet bepaald een vertederend kind geweest. Hij loog wanneer het hem uitkwam en was gemeen tegen zijn zussen. Hij maakte altijd wel een van hen aan het huilen. En nu konden ze elkaar niet uitstaan. Ze hadden allemaal genoeg van Bertie. Alleen Véronique was nog vriendelijk tegen hem, al weigerde ze hem geld te geven – het enige waar hij zich druk om maakte.

Omdat ze wist hoeveel verdriet hij om zijn zoon had gehad, vroeg ze zich onwillekeurig af wat Paul hem in zijn testament had nagelaten. Daar had hij het met haar nooit over gehad. Hij had niet veel meer en kwam zelf altijd geld tekort, maar hoewel het bedrag snel was geslonken was er van haar schenking aan hem nog wel wat over. Hij had altijd op te grote voet geleefd, royale gebaren gemaakt en te veel aan vrouwen uitgegeven. Wat dat betreft, was hij nooit veranderd. Paul had nog wel het kasteel in Frankrijk dat ze voor hem had gekocht en bij de scheiding aan hem had toegewezen. Daar had hij op gestaan als onderdeel van de schikking, maar later had hij er niet meer naar omgekeken. Het was nu dichtgespijkerd, en ze wist dat hij er al minstens tien jaar niet was geweest. Ze nam aan dat hij het aan zijn vier kinderen had nagelaten. De meisjes zouden het met Bertie moeten delen of verkopen, wat haar waarschijnlijker leek. Op het onderhouden van een bouwvallig kasteel in Frankrijk zaten ze geen van allen te wachten. Ze

zouden meer profijt hebben van de opbrengst uit een verkoop, vooral Bertie. Het lag voor de hand dat hij een kwart van zijn vaders nalatenschap zou krijgen, ook al was alles wat Paul bezat van haar afkomstig geweest. Hoe verachtelijk Bertie ook was, hij was nog altijd zijn zoon. En Paul kon doen wat hij wilde met het geld dat hij van Véronique had gekregen.

Ze maakte een eind aan het gesprek met Bertie en ging die avond naar bed, piekerend over wat ze allemaal moest doen en over de uitvaart die ze moest regelen. Timmie had beloofd haar te helpen. Het was een eigenaardige gewaarwording dat Paul er niet meer was. Ze zou hem missen. Hij was een prettige gesprekspartner en soms aangenaam gezelschap geweest, zelfs na hun scheiding. Ze was tot haar opluchting al jaren niet meer verliefd op hem, maar ze hield van hem als iemand die een belangrijke rol in haar leven had gespeeld. Het zou niet meevallen om dat nu te moeten ontberen. Ze viel in slaap terwijl ze dacht aan hun tien gelukkige huwelijksjaren; dat waren de beste jaren van haar leven geweest. Niemand had ooit zo'n overweldigende indruk op haar gemaakt als Paul Parker. Er zou nooit iemand zijn zoals hij. En zo dachten zijn dochters er die avond ook over, ondanks zijn tekortkomingen. Hij was uniek.